

РЕШЕНИЕ

№ 4531

гр. София, 11.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 106-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ

при участието на секретаря ПАВЕЛ АЛЪ. БОЖИНОВ
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ Административно наказателно дело № 20231110200399 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 - 63 ЗАНН.

Образувано е по жалба от О. Ш., ЕГН №№№№№ чрез неговия упълномощен процесуален представител – адв. В. Ж. от САК срещу наказателно постановление № 22-4332-025238/06.12.2022 г., издадено от Даниела Димитрова Дескова – началник сектор при ОПП-СДВР, с което на основание чл. 179, ал. 2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП, обн. в ДВ бр. 20 от 5 Март 1999 г., в сила от 01.09.1999 г./ му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева за нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП.

В депозираната жалба са инвокирани множество оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения в предходната фаза на административнонаказателното производство, довели до ограничаване правото на защита на въззивника, както и за некоректно приложение на материалния закон. Отправена е молба за цялостна отмяна на оспореното наказателно постановление като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. В. Ж. от САК, с пълномощно по делото, която поддържа жалбата и изложените в нея съображения. Претендира се и

присъждането на разноси за заплатено адвокатско възнаграждение.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител, който да изрази становище по фактите и приложимия по делото закон.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14, чл. 18 и чл. 107, ал. 5 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити обуславящи нейната редовност, което предпоставя пораждането на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява **ОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

С акт за установяване на административно нарушение № 820785/15.11.2022 г., съставен от Л. С. Й. – мл. автоконтрольор при ОПП-СДВР и в присъствието на С. Т. К. – свидетел при установяване на твърдяното нарушение е констатирано, че на 14.11.2022 г. около 18:42 часа в гр. София жалбоподателят Ш. управлява лек автомобил марка „Нисан“ с рег. № №№№№ по „Околовръстен път“ с посока на движение от бул. „С.ско шосе“ към бул. „Черни връх“ и срещу № 125, поради несъобразена скорост с интензивността на движението реализира ПТП в спрелите пред него в колона леки автомобили марка „Опел“ с рег. № №№№№№ и марка „Волво“ с рег. № №№№№.

В акта е отразено, че е нарушена разпоредбата на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, като след съставянето му препис от същия е връчен на въззивника при условията на отказ, което обстоятелство е удостоверено с подписа на свидетеля С. К..

Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното наказателно постановление № 22-4332-025238/06.12.2022 г. от Даниела Димитрова Дескова – началник сектор при ОПП-СДВР, с което на основание

чл. 179, ал. 2 ЗДвП, при цялостно възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, на жалбоподателя Ш. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева за нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП.

Препис от НП е връчен лично на въззивника на 08.12.2022 г., видно от инкорпорираната в санкционния акт разписка, а жалбата, инициирала производството пред настоящата съдебна инстанция, е депозирана чрез наказващия орган в законоустановения 14-дневен срок с пощенски оператор на 21.12.2022 г., видно от пощенското клеймо.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи наказателни постановления е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в акта или в наказателното постановление /арг. чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 14, ал. 2 НПК и т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС /, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон. В тази връзка на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции – констатираща, обвинителна и сезираща.

В настоящия случай АУАН и издаденото, въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност и в предвидените от ЗАНН давностни срокове, но въпреки това същите не могат да доведат до законосъобразното възникване и ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя О. Ш., поради допуснати съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правото му на защита.

Макар и да не е наведено като изрично възражение в жалбата, съдът служебно констатира неотстраними в съдебната фаза пороци при съставянето на акта, респективно при издаването на НП, изводими от неспазването

императивните изисквания на чл. 84 ЗАНН във вр. с чл. 21, ал. 2 НПК, чл. 55, ал. 4 и чл. 395а, ал. 1 НПК.

В действителност в ЗАНН не е уредена хипотезата, при която нарушителят не владее български език. Съобразно разпоредбата на чл. 84 ЗАНН обаче, която препраща за неуредените случаи към НПК, субсидиарно следва да бъдат приложени правилата на процесуалния наказателен закон. С позоваване на тази препращаща разпоредба се обосновава приложимостта на чл. 21, ал. 2 във вр. с чл. 55, ал. 4 НПК, както и на чл. 395а, ал. 1 НПК, които вменяват задължение на органите в съответната фаза на процеса да назначат преводач на лицето, което не владее български език, като видно от чл. 395е, ал. 3 вр. с чл. 148, ал. 1, т. 2 НПК преводачът не може да е актосъставител или свидетел в административнонаказателното производство, доколкото тези процесуални качества са несъвместими. В конкретния случай, при наличието на фактически данни, че нарушителят не е български гражданин и същият не владее български език контролният и административнонаказващият орган са били длъжни да приложат разпоредбата на чл. 395а, ал. 1 НПК и да назначат преводач, който да вземе участие в извършените процесуални действия в административнонаказателното производство, свързани със съставяне и предявяване на АУАН и НП.

В тежест на административния орган е да осигури преводач и да се убеди, че нарушителят е разбрал съдържанието на предявения му акт, както и правата, произтичащи от образуването по този начин срещу него административнонаказателно производство. Разпоредбата на чл. 395а, ал. 1 във вр. с чл. 55, ал. 4 НПК е императивна и не е поставена в зависимост от волята на „обвиненото“ лице, като същото може да откаже превод на релевантните за процеса документи, но не и извършването на устен превод. Съставянето на акт, с който се повдига административно обвинение без назначен преводач ограничава драстично правото на защита на нарушителя да разбере в какво се обвинява.

Поради изложените съображения съдът намира, че административнонаказателното производство е опорочено, тъй като е протекло без административните органи да са изпълнили задължението си да осигурят преводач и да предоставят писмен превод на съставения АУАН и издаденото НП на жалбоподателя и по този начин да се убедят, че същият е

разбрал съдържанието на предявения му акт и НП, както и правата, произтичащи от образуваното срещу него административнонаказателно производство.

Съгласно приложимата по силата на чл. 84 ЗАНН разпоредба на чл. 21, ал. 1 НПК – лицата, които не владеят български език, могат да се ползват от родния си или от друг език, в които случаи се назначава преводач, което право е неотменимо. Безспорно установено е, че нарушителят не владее български език, в който смисъл са показанията на останалите участници в ПТП, дадени на етапа на съдебното следствие, като по делото не са събрани категорични фактически данни, че жалбоподателят е успял да узнае параметрите на претендираната спрямо него отговорност.

Съгласно пряко приложимата разпоредба на чл. 6, т. 3, б. „е” от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи /ЕКЗПЧОС/ обвиняемият има право да се ползва от безплатните услуги на преводач ако не разбира или говори езика, използван от съда. Изискването на визириания нормативен регламент е спазено когато на обвиняемото лице е предоставена възможност да следи производството по начин, по който да му гарантира възможност да си състави мнение и да представи пред съда свое виждане за събитията, като посочената разпоредба се приема за приложима спрямо всички документи и изявления във всички фази и стадии на производството, които са необходими, за да разбере той всеобхватно аспектите от процеса като гаранция за неговата справедливост /в този смисъл са решенията по делото **„Камасински срещу Австрия“ от 29.11.1978 г., делото „Людике, Белкацем и Коц срещу Германия“ от 28.11.1978 г. и др./**. Това принципно разбиране следва да се възприеме като меродавно и в административнонаказателното производство.

В съдържанието на АУАН, както и в това на обжалваното НП, липсва изрично удостоверяване за назначаване на преводач, който да е присъствал при съставянето им, респективно при тяхното връчване, което да е осъществило превод и да е запознало нарушителя с изложените в тях обстоятелства, както и действията, които са предприети спрямо него. В тази връзка абсолютно недопустимо е в административнонаказателното производство чрез свидетелски показания да се установява фактът на извършен превод. Ето защо, по отношение на този аспект от настоящия казус

съдът достига до извод, че не е установено със съответни годни доказателствени средства да е бил назначен преводач и да е извършен превод на АУАН и обжалваното наказателно постановление, което да сочи, че санкционираният водач е запознат с административното обвинение.

Допуснатото нарушение е съществено, тъй като пречатства изначално възможността за защита на дееца, в частност да разбере за какво нарушение е привлечен да отговаря и да осъществи в пълен обем процесуалните си права, досежно реализацията на реципрочната функция, свързана с правото му на защита.

Съдът констатира, че съобразно изложените фактически и правни доводи, така протеклата фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и налагане на административно наказание е опорочена, поради допуснати съществени процесуални нарушения, довели до накърняване правото на защита на жалбоподателя. Ето защо, не следва да се обсъждат останалите релевирани от страните оплаквания, както и въпросите, досежно факта на твърдяното административно нарушение и неговото авторство, имайки предвид, че посочените обстоятелства се преценяват единствено при законосъобразно протекъл процес, какъвто определено не е налице в настоящия случай.

Съгласно чл. 63д, ал. 1 ЗАНН съдът следва да се произнесе по извършените от страните разноски, имайки предвид изрично отправеното искане в очертаната насока. В приложеното по делото пълномощно не е уговорено възнаграждение, като не се твърди да е оказана и безплатна правна помощ по смисъла на чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата. Представената на етапа на съдебните прения фактура, от която е видно, че жалбоподателят Ш. е заплатил сумата от 360,00 лева с ДДС на адв. Ж. с основание „обжалване на НП“ не представлява самостоятелно основание за присъждане на разноски, тъй като не става ясно какъв е бил договореният им размер и начинът на плащане, а освен това липсва каквато и да било индивидуализация на санкционния акт. Писмени доказателства в очертаната насока не са ангажирани пред настоящата инстанция, поради което претенцията за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение се явява неоснователна, доколкото не се установява по безспорен начин такава да е договорена и платена /в този смисъл вж. т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. на ОС на Гражданска и Търговска

колегии на Върховен касационен съд, докладчик-съдиите Елеонора Чаначева и Албена Бонева, приложимо в настоящия случай на основание чл.78, ал.5 ГПК във вр. с чл.143 и чл.144 АПК във вр. с чл. 63д, ал. 1 ЗАНН/.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 3, т. 2 във вр. с ал. 2, т. 1 ЗАНН, Софийски районен съд, НО, 106 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло наказателно постановление № 22-4332-025238/06.12.2022 г., издадено от Даниела Димитрова Дескова – началник сектор при ОПП-СДВР, с което на основание чл. 179, ал. 2 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП, обн. в ДВ бр. 20 от 5 Март 1999 г., в сила от 01.09.1999 г./ на жалбоподателя от О. Ш., ЕГН №№№№ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева за нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, като незаконосъобразно.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ отправеното в жалбата искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____